

"KÜÇÜK TAŞLAR İKLİMİ" NDE HALİM YAZICI / TALAT AVCI

"Aşk Cazdır" (1989), "Aşık hava Sineması" (2005), "Deliceler Aşkına" (2007) gibi şiir kitaplarının adlarına bakar mısınız Halim Yazıcı'nın? Bir de seçme şiirlerini topladığı "Aşkhâlim" (2009)'e... Aşk= Halim.

Öteki şiir kitapları da aşkın göbeğine oturuyor: "O Güzel Narin Gelin" (1982), "Cevahir Kalbiyle Dolunay" (1984), "Beyaz Atların Yelesinde" (1997). Dolunaylı (mehtaplı) bir gecede beyaz atlı prensini bekleyen bir gelin. Ne kaldı geriye? : İpek Tin (2008). İpekten bir ruha sahip olan biri, âşık değil de nedir?

Sevgiliye "ben en çok seni sevdim" (s.10) diyecektir elbet. Sonra "en güzel şeysin başıma gelen" (s.55), "kalbimi uzatıyorum/ ara sıra sev diye// ara sıra değil/ durmadan sev// "sıra aramadan/ sev durmadan" (s.21), "sen ne güzel ömrümsün" (S.68), "ben deniz olsam/ sen yorgan// gelsen üstüme/ serilsen ipekten" (s.71)...

Irmaklar geçerken içinden "ilk kez yeniden doğuruyor beni annem" diyor ve ardından ekliyor hemen sevdiği için: "ölüyorum kollarında ilk kez yeniden" (S.42). "İlk kez"le "yeniden" in bir aradalığı ilginç. "Yeniden" en azından ikinci kez içerdiğine göre, doğumdaki ve ölümdaki ilk kezlik, "yeniden"le "gibi"liğin altını çizebilir ancak. Yaşamındaki iki kadın: anne ve sevgili. Birinde doğuyor yeniden yeni-den; ötekinde ölüyor, ölüyor. Aslında kollarında kendinden geçiyor.

Yarım şiirler gibi "ellerim tamamlanmayan/ ellerinde masalın" (s.45) deyişine bakmayın siz. Masa-lın elleri değil, masalsı ellerdir onlar. Yani sevgilinin elleri. Doyulmaz elleri: "dün akşam/ yanında yoktum// ellerini seyretmeye/ yağmurlara gittim" (s.54), "ah ellerin" (s.55); "üşüdüm. ellerin yok şiirimde" (s.72).

Hele gözler, gözlerin uçsuz bucaksızlığı: "atlar değiştirdim/ durmadan/ geçerken gözlerinden" (s.24); "gözlerine çektiğim/ sürmesi şiirim" (s.75).

En çok renkleri sevmekte. Renk deyince aklına çiçekler gelmekte. Doğa bütünüyle... Renk aşkı, aşk da sevgiliyi çağrıştırmakta: "renklerde kaldı aklım sende" (s.10). Güncesinden bir cümle: "sabahları içtiğim/ güneşin rengi" (s.75). Bazen içinde bir çocuk: "okul zili çalan çocukların eteklerinde/ çember çevirmeli dünyanın bütün renkleri" (s.14). Sevgili yokken: "tarçın resmini yapıyordu yalnızlığın (s.73). Yalnızlığın tarçın renginden daha dokunaklısı, hatmi ölüleri. O kahkaha atan çiçekler, o kocaman dudaklarıyla gölgesi bile kırmızı olan hangi dudakları emzirmişti kimbilir? Şimdi yerlerdedir morarmış olarak: "günleri umarsız hatmilerin/ emzirdiği dudak ölüleri" (s.61).

Renklerin yanı sıra kuşlar da doldurur yaşamını. Sesleri duru su gibi olan "serçelerin sabahında" (s.10)dır; ama "neden yalınayak ölür/ sabahları serçeler" (s.31) diye de sorar. Bir yerde "ayakları kanadı/ arkadaşlarımın" (s.74) dediğine göre, nedeni ortaya çıkmıştır ölümün: "bundandır / ikide bir yenilip// terini silmem/ ölen serçelerin" (s.74).